

Man šiandien sukanka fuckin dvidešimt devyni. Kaip ir kada tai nutiko?

Prieš atmerkdamas akis, prieš įkvėpdamas tiršto Niujorko vasaros karščio, perbraukiu pirštais per suglamžytą paklodės paviršių, kurio vėsa iškart susigeria į odą. Išvados: aš gyvas... ir senas.

Pasiremiu alkūnėmis ir pažvelgiu pro langą. Vėlyva naktis po truputį virsta ankstyvu rytu, naktiniai žmonės jau grįžo į savo irštvas po vakarėlių, o rytiniai ofisų paukščiai dar nepabudo – reta akimirka, kai gali pamatyti ramybės aptrauktas Manhatano gatves. Atsisėdu ant palangės ir ilgai renkuosi geriausią kampą nuotraukai.

Klik.

#sublime #newyorknights #happybdyotome #blessed #happiness

Ungodly hour, kai žmonės pabunda galvodami apie ateinančią dieną, to do lists, ką reiktų padaryti ir ko išvengti, kodėl ir kam. Bet vis tiek atsikelia, apsirengia, pasidažo, nusiskuta, tampa glotnūs, švelnūs, tobuli it Valencia filtras ir gyvena. Kažkaip. Vis po truputį gyvena. Visi. Išskyrus tuos, kurie miršta ir sužinai apie jų nebūtį per R. I. P. žinutes FB.

Lyg prislopintas garso takelis užia kondicionierius, bet man vis tiek karšta. Nuispardau užklotą ir guliu giliai kvėpuodamas, nuogas, prakaituotas. Lubomis slenka pravažiuojančių mašinų šviesos. Kartais pasigirsta greitųjų sirenos. Greit švis.

Mes gulime lovoje.

Pragaro virtuvė Keturiasdešimt šeštojoje gatvėje.

Ji apsiverčia ant šono ir ranka perbraukia man per plaukus.

– Nemiegi?

Nieko neatsakau. Man trūksta oro. Norėčiau atsikelti ir atsukti kondicionierių iki maksimumo, bet toliau spoksau į lubas. Visi dvidešimt devyni metai užgriūva krūtine lyg chest press.

– Apie ką galvoji? – paklausia po kokių dešimties minučių.

Prisimenu, kad the answer is Mormon, people. The rest – welcome to Hell.

Tyla.

Spengia.

Pažiūriu į telefono ekraną. Penki šimtai aštuoni žmonės paspaudė Patinka ant mano nuotraukos.

Pasisuku ir perbraukiu per jos nuogą pilvą pirštų galais mėgaudamasis švelnia minkšta oda. Delnu suimu krūtis, ir ji šypsodamasi, neatsimerkdama nuspiria užklotus. Pasiverčiu ir glostydamas jai plaukus užlipu ant viršaus.

Prieblandoje jos veidas atrodo pilkas, dar labiau išryškėja skruostikauliai ir aštrus smakras. Suimu riešus, jie tokie laibi, atrodo labiau kaip vaiko ar lėlės nei suaugusio žmogaus.

Perbraukiu per pečius, apčiuopdamas raktikaulius, glostydamas kaklą, kurį galiu suimti viena ranka. Pirštais suskaičiuoju šonkaulius ir delnais sugriebiu liemenį.

Ji atsimerkia ir įdėmiai žiūri man į akis, nuščiuvusi, laukdama, kol mano rankos vėl pajudės. Kairės pirštais perbraukiu tarp kojų švelniai atverdama drėgmę. Ji vis dar neatplėšia nuo manęs akių, lyg bandydama veide išskaityti, ką galvoju, ir staiga it cunamis mane apima begalinis pyktis, suspaudžiu ją taip stipriai, kad pradeda spurdėti.

– Baik. Liks mėlynių.

Sugriebiu už gerklės. Nutyla ir nejudėdama žiūri į mane.

Dulkinamės, kol prašvinta ir su saule į gatves išsipila tūkstančiai žmonių. Net nežinau, apie ką galvoju. Tikriausiai apie nieką.

– Nežinojau, kad šiandien tavo gimtadienis, – sako pažvelgusi į savo telefoną ir nejaukiai šypsodamasi. Ekране matau, kaip fibbylifewellness paspaudžia Patinka.

Ji apsirengia ir neatsisveikinusi dingsta į ryto triukšmą, o aš prisileidžiu vonią ir geriu kavą klausydamasis, kaip teka vanduo.

Išsimaudęs apsirengiu ir nusileidžiu į gatvę.

Vis dar nekaršta, ir pastatai žydrame fone atrodo netikri, tarsi iškirpti iš stalo žaidimo. Broadway. Madison avenue. Žalios gatvės. Raudonos gatvės. Brangios ir pigios, kur statėme namukus kažkada vasaromis, kai laikas bėgdavo pats sau ir atrodė, kad niekada nesibaigs. Kada paskutinį kartą žaidžiau Monopolį?

Ar kas nors išvis dar žaidžia Monopolį? Tweet.

Sustojęs parduotuvėje ant kampo nusiperku dar kavos. Feed your caffeine addiction. Turiu dvi valandas neskubėdamas nueiti trisdešimt kvartalų žemyn link West Village, kur su draugais susitinkame pietų gimtadienio proga.

Nerimas sėlina tyliai. Po truputį. Žinai, jog kažkas daugiau uždirba, šių metų biudžetai dar nepatvirtinti, po truputį sensti, jog šiek tiek sukrito paakiai ir nebesi tas vunderkindas paauglys, koks buvai vos prieš kelerius metus. Viskas slysta, reik kažko naujo. Visada reikia naujo. Dar ir dar. Niekada neužtenka.

Šitas tobulas saulėtas pasaulis yra nuolatinis mūšio laukas, ant šaligatvių, tarp restoranų staliukų ar naminių sofų išsidėsto nematomos fronto linijos ir kasdien vyksta karas, kurio negali laimėti. Ir nors kartais atrodo, jog esi taip arti pergalės, tikslo, svajonės ar dar kokio nors šūdo – galbūt vakar buvai startupo dievas, galbūt buvai vienas geriausiai apmokamų modelių, gal most trendy trendsetter, bet išaušta nauja diena, ir vėl žengi į priešakinę apkasų liniją. Pergalė yra vakarykštė naujiena arba tolimesnė ateitis, o šiandiena kiekvieną kartą iškyla kaip kalnas, į kurį turi įlipti. Kažkodėl niekad netampa lengviau. Tie, kurie to nesuvokia, kurie pasijunta, lyg būtų pasiekę Olimpą, ir mano, kad ten trumpam prisėdę soste pailsės, atsiduria kur nors visatos juodojoje skylėje kartu su Modern Talking ir Libeskind.

Juodojo klevo akiniai nuo saulės. Egiptietiškos medvilnės juodi marškinėliai ir DDDP siauro kirpimo džinsai. Tamsiai pilki.

Dvidešimt devyneri, ir mano gyvenimas atrodo išsipildęs tik per IG filtrus. Iškerpi mūšio lauką, paslepi netvarkingus rytus – matosi tik mėlynos akys, kurios iš tiesų nėra iki galo mėlynos. Jos keičia spalvą ir atspindi aplinką. Šiauriečiams trūksta pigmento, kažkada sakė dabar labai garsus estų dizaineris. Kartais matosi turkio žalumo jūra atostogų rėmuose, Londono pilkis arba intensyvus kobaltas prieš pat aušrą. Jei kas žiūri iš toli, ekrane mato tobulos tikrovės atspindžius, iš pirmo žvilgsnio tai yra gyvenimas, kurio daug kas norėtų, – saulėlydžiai, vakarėliai, baseinai, fotogeniškas maistas ir fotogeniški kūnai. Ekrane net Vilniaus gatvės atrodo lyg netikras tolimas saldainis akims.

Nežinau, kur prasideda ir baigiasi mano gyvenimo mirazas.

– Kiek tau metų? – apsikabinimai. Du bučiniai į skruostus. I could fucking murder you now.

– Pernelyg daug, – bandau išsisukti.

– Na? – nepaleidžia.

– Dvidešimt devyni, – ištariu bandydamas nuslėpti melancholiją, kurią man kelia šis skaičius.

– Aaa, tai mažai apie to do list iki trisdešimt, ar ne? Ką sugalvojai?

– Milijonas sekėjų? – nedrąsiai pasiūlo lanas, kurio beveik nepažįstu. Jam patinka TED Talks, grand idėjos, labdara, ruonai ir šiaip bet kas. Jis mane erzina. Norėčiau paleisti batą jam į veidą, bet mano trijų šimtų dolerių limited edition kedai būtų per švelnūs jo snukiui, reikėtų kokių odinių itin kietu padu.

– Bus greičiau nei iki trisdešimt, – nusijuokiu pro sukąstus dantis.

– Antra knyga? – kažko aiškiai nesupranta lanas.

Tylėdamas paimu meniu.

- Ką valgysi? - bando nukreipti temą Džanet.

- Dar nežinau. Nori dalintis?

- Galvoju apie moliūgų ir polentos salotas su skumbre, bet kartu norėčiau paragauti jų burgerio su portobelo grybu.

- Gerai, - linktelio. Pašaukiu padavėją: - Iš pradžių visiems po shotą Bloody Mary su austre.

- Fui, - truputį susiraukia ir vėl nusišypso Džanet. Išsitraukia telefoną ir ilgai renkasi geriausią kampą įamžinti mūsų austrėms ir kruviniems gėrimams, tada nelabai patenkinta paprašo manęs palaikyti taurę ir austrę. Klik.

#bffbdays #goodlookingboo #newyorksummer #bloodymary #blessed

- Rytoj skrendu į Rio, - nusižiovauja Tina. - Atsiųskit rekomendacijų, ką veikt ir kur eit.

- Su darbu? - paklausia Džanet išsiblaškiusi.

- Aš irgi norėčiau į Rio. Tai mano sąrašė, - sako Ianas. Tada nedrąsiai priduria: - Sąrašė iki trisdešimt.

- Kiek tau metų? - paklausiu.

- Dvidešimt aštuoni.

- Kas dar tavo sąrašė? - klausiu traukdamas telefoną ir manydamas, jog turiu puikią straipsnio temą. Galbūt net Niujorkeris norės. Oh yes.

- Vakar žiūrėjau TED pranešimą, - sako Ianas. Džanet užverčia akis. Jai truputį liūdna, kad gadina mano gimtadienį atsivedusi Iana, bet Niujorke tiesiog nėra gerų vyrų, ir priklausomybė nuo TED neatrodo didelis trukūmas. - Apie Butaną. Ar kada girdėjote apie Butaną? Aš tik vakar išgirdau. Pasirodo, tai laimingiausia šalis pasaulyje. Jie turi laimės indeksą. Noriu važiuoti ten pakeliauti, pagyventi su vietiniais, pajusti tikrąją budizmo dvasią.

- Ar žinai, kad į Butaną gali patekti tik užsisakęs pilnai suplanuotas atostogas per vietinę turizmo agentūrą?

- Rimtai? - truputį prigęsta dvasingos akys.

Jaučiu begalinį džiaugsmą pranešęs jam šią naujieną.

- Tada važiuosiu į Islandiją, - pertraukia tylą.

- Bent įsivaizduoji, kaip ten šalta? Vidutinė birželio temperatūra - 9 laipsniai, ir dar vėjas.

- Ooo fuck, - patempia lūpą.

- Į sveikatą, - pakelia šampano taurę Džanet, kuri jau spėjo užsakyti visą butelį.

- Su gimtadieniu, brangusis, - nusišypso Tina.

- Mes turime tau dovanų.

- Nereikėjo, - papurtau galvą. Kur mano dovanos ir kodėl dar jų negavau. Give me my fucking presents.

Džanet paduoda man atviruką, kuriame užrašyta: We are going to LA.

Nuo minties, kad lanas galbūt irgi skris kartu, šiek tiek sutampo skrandį, tada prisimenu, jog reiks išsirinkti gerus batus, ir nusišypsau.

Why 30th bday drives people insane? #not30yet. Tweet.

Kol valgome portobelo burgerį, gaunu šimtus komentarų ir retvytų.

What's on ur BEFORE 30th to do list? Tweet.

Dar daugiau komentarų.

Not to die, parašo kažkas.

Būtų visai nieko. Nemirti iki trisdešimt. Neblogas. Nugeriu šampanu. Po truputį užlieja euforija ir nuo restorano terasos devynioliktame aukšte žvelgiu į skubančius žmones. Nieko negalvodamas.

Tada atsisveikiname, grįžtu namo ir užmiegu. Pabundu, kai jau tamsu. Matau, kad Kanye Westas atsakė į mano tvytą: TO BECOME A GOD.

Fuckin people.

Atsidarau vyno, išsijungiu telefoną ir bejėgiškai žiūrėdamas į užrašų knygutę prisiekiu sau, kad kas nors turi pasikeisti.

Skauda galvą. Sumaišau vyną su Ibuprofenu ir iki keturių ryto žiūriu South Park svetainėje ant balintos kavos Umbess kilimo.

*

Los Andželas visada without fail nustebina karštu dulkėtu oru, lyg kvėptum į save dykumą ir išpūstum Kalifornijos sapną.

Liepos ketvirtosios savaitgalis. Važiuoji vandenyno pakrante auksinėje saulėje ir žiūri, kaip banglentininkai skrodžia bangas.

Aš čia tam, kad čiuožčiau Venecijos paplūdimio paviršiumi stebėdamas, kaip ant priplaukos nuodingas žuvis gaudo įdegę saulėje emigrantai iš pietų. Ir man nesvarbu, kad kažkas tas žuvis valgo.

Rausvas zinfandelis po palmėmis iki aušros. Švenčiam šventę, kol Džanet su Tina užmiega ant gultų prie baseino ir apsauginis švelniai sako eiti miegot.

Bet kai sekmadienį devintą vakare išlipu iš Virgin Atlantic lėktuvo pavargęs, pagriotas, nuo Kalifornijos maisto sustojusiu skrandžiu ir heroin chic paakiais, giliai

įkvepiu Niujorko vasaros drėgmės, ir nuovargis užpildo kiekvieną kūno gyslą.

Prieš sėsdamas į taksi užsuku į oro uosto barą, užsisakau viskio su ledu ir žvalgydamasis aplink bandau sau išvardinti dalykus, už kuriuos esu dėkingas pasauliui.

Man bloga, ir sukaupęs visas valios pastangas stengiuosi sau priminti, kodėl myliu gyvenimą ir kaip labai man pasisekė, kaip turėčiau vertinti tai, ką turiu, bet smegenyse tik arktinis šaltis. Negaliu galvoti. Arktinis šaltis viskio ledukuose. Būna momentų off the record on IG, kai alkoholizmas neatrodo toks smagus. Kažkodėl pagalvoju apie Kerouacą, kurio skrandis nukraujavo. Į vidaus organus.

Jeez. Stasy, negalvok.

Vardink.

Pirma – turiu pinigų. Nedaug. Pakankamai, kad nesijaudinčiau, jog ryt poryt ištuštės sąskaitos. Bet nepakankamai nusipirkti condo Manhatane. Antra – turiu draugų, pažįstamų, sekėjų ir gerbėjų. Mane supa žmonės. Aš ne vienas. (Ar tikrai?) Trečia – vis dar atrodau puikiai. Ketvirta – jau parašiau vieną romaną. (Antras neišėjo, bet still.) Penkta... kas galėtų būti penkta?

Kartais bandau apsimesti geresnis, nei esu, bet ką aš apgausiu – lyg pachmielni pozityvaus mąstymo pratimai galėtų sulaužyti Rytų Europą mano kraujyje.

– Kartais atrodo, kad neturi sielos, – sakė Džanet Los Andžele.

– Kodėl? – tolumoje lūžo banga. Sėdėjome bare prieplaukoje. Ji papildė taures. – Tik kartais?

– Kodėl negali tiesiog patylėti? Nusišypsoti? Let it go? – tą akimirką atrodė rimta, lyg galėtų mąstyti apie ką nors daugiau nei jos svoris.

– Turi omeny laną? Jis tiesiog alpaka.

– Niekas nėra tobulas, – ji atsiduso, prisimerkė ir tada užsidėjo akinius nuo saulės su natūralaus rago rėmeliais.

Klik.

Žiūriu nuotraukas ir apima keistas jausmas, jog matau save iš toli, kad čia ne mano atspindys, o kažkieno kito. Savaitgalio nuotraukos.

Negaliu išsirinkti, kurią kelti į instagramą.

Todėl įsijungiu tinderį.

Į kairę. Į kairę. Keturiasdešimties nuotraukų per minutę greičiu žiūriu į besišypsančias moteris.

Į dešinę. Match.

Mažiau nei dvylika procentų riebalų kūne ir gerai ištreniruotas pilvo presas yra fotogeniškas perlamutras, po kurio spindesiu užmaskuojama tikrovė. Apsižvalgau – net būdamas post LA zombis atrodau geriau nei beveik visi žmonės šiame bare. Nebūtinai jaučiuosi geriau, bet kam rūpi.

Į kairę. Kairę. Kairę.

Atostogų nuotraukos. Duck face. Priklijuotos blakstienos. Nuotraukos paplūdimyje su bikiniu. Nuotraukos bare su draugėmis įtraukus žandus. Žmonės, rodantys geriausius savo gyvenimo aspektus keliose klik klik, tikėdamiesi susiporuoti. Nepraleisti nakties po vieną.

Sukišti visą savo gyvenimą, asmenybę, istoriją į kelis atspindžius, kuriuos gali žiūrėti lyg meniu japoniškame restorane.

Ir koks skirtumas, koks esi iš tiesų. Niekas niekaip nesu. Mano tikrasis aš, tas, kurį reikia atrasti it pasiklydusį priemiesčiuose karaliaus Karolio spanielį, tėra situacijų, dialogų, minčių ir patirčių kratinys, nuolat kintantis ir niekad netampantis statišku galutiniu produktu, kurį galėčiau parodyti pirštu ir sakyti: Pakelkite akis nuo savo matcha latte ir žiūrėkite – štai esu AŠ.

Baigiu viską ir lėtai slenku link eilės prie taksi. Parašo pažįstamas iš universiteto laikų, kad vakar atskrido į Niujorką iš Oslo ir ar norėčiau susimatyti. Mes nesame draugai, ir jei būtų bet kuri kita naktis, naktis be oro uostų, transžemyninių skrydžių ir pošventinės desperacijos, būčiau atsakęs, jog esu užsiėmęs.

That kind of feeling when you land in JFK and crawl out of a plane like a post 4th of July zombie (but with a tan). Tweet. Plius nuotrauka. Atrodau žaviai, bet truputį panda.

– Kur? – parašau.

– Williamsburg. Ant Northern Territory baro stogo su keliais draugais. Atvaryk.

O ne... Fuckin Williamsburg ir žmonės su barzdomis, kurie negalėtų atskirti wagyu kepsnio nuo pado, bet vadina save maisto blogeriais, arba šokėjai trying to make it in a big city, arba ekologiško šokolado gamintojai, kurie ekstatiskai pasakoja, kaip praėjusį savaitgalį braidė purve Salvadore ieškodami pupelių ir išganymo.

OK. Būsiu už 20 min. I have no dignity. No integrity.

– Franklino dvylika, – sakau taksistui įsėdamas. Net pats nesuprantu, kodėl tiesiog nevažiuoju namo. Atrodau šūdinai, jaučiuosi šūdinai.

– Bruklinas?

– Taip.

Žvelgiu per langą, kai nuo greitkelio pasimato pirmieji Manhatano dangoraižiai, švytintys tamsoje it nuodingi grybai, ir apima palaima ir meilė Niujorkui.

Beveik nėra kamščių, todėl nuvažiuojame per dvidešimt penkias minutes. Paduodu taksistui penkiasdešimt dolerių ir užlipu į viršų. Nuo stogo atsiveria visas Manhatanas. Žiūrėdamas į žvaigždėtą dangų po truputį artinuosi prie Larso stalo, su kiekvienu žingsniu vis labiau gailėdamasis, kad nesivolioju savo bute spoksodamas į aštuoniolika kartų matytą South Parko seriją.

Larsas dirba DOP'u kriminaliniame seriale, kurį filmuoja Norvegijoje ir Islandijoje, ir visą veiksmą galima apibrėžti maždaug taip: šiandien sninga ir kažkas buvo brutaliai nužudytas. Kiekvienos serijos pradžioje kriminalistai iš po sniego ištraukia pamėlusį lavoną, o ant pagrindinio aktoriaus blakstienų švelniai sėda krintančios snaigės, kol jis tiria įšalo žemės purvinas paslaptis.

Nusiperku viskio, dvigubą, ir sukaupęs visas jėgas prisėdu. Be Larso, prie stalo dar du maždaug mūsų amžiaus žmonės: raudonplaukis airis ar velsietis, ar anglas (tiesiog ryžas), kuris daugiausia dirba prie reklamų. Jo vardas Kenis. Kenetas Braunas. Šalia Larso sėdi šviesiaplaukė norvegė, spėju, jo mergina.

Jie kalba apie tai, koks tvankus Niujorkas vasarą ir kaip gera būti kur nors miške prie ežero. Kažkur toli, maždaug už dvylikos valandų skrydžių su persėdimu ir valandos kelio automobiliu, yra Sarių ežeras, bet kodėl tai turėtų būti svarbu dabar, čia, ant šito stogo, kur net naktį nuo karščio prakaitu rasoja oda ir neišvengiamai senka mano paskutiniai dvidešimt kažkeli metai.

Visur. Kažkur. Kitur. Norėčiau būti.

Larsas pristato mane kaip rašytoją, bet dar po kelių viskio pradeda juoktis iš mano tviterio įžymybės statuso, o aš šaipausi iš jo skandinaviško detektyvo (oh for fuck's sake, kokie mes nuobodūs, savimi patenkinti daunai).

- Kaip savaitgalis Los Andžele? - paklausia. Tada nužvelgia mano akinius nuo saulės, kurių nusiimu net visiškai sutemus. - Spėju, gerai.

- Iš kur žinai, kad buvau LA? - nugeriu didelį gurkšnį ir trumpam nustoja drebėti rankos. Išspaudžiu ironišką šypseną (atsirado Šerlokas Holmsas).

- Visa stratosfera žino, - nusišypso (kiek galima šypsotis? Turi būti kokios nors ribos). - Kur tas apleistas viešbutis, kurį fotografavai Beverli Hilse?

- Važiuojant Malholando keliu į viršų, ne visai Beverli Hilse.

- Aš seku tavo tviterį ir instagramą, - sako šviesiaplaukė labiau Larsui nei man. - Ir blogą.

Dėkodamas prisiverčiu nusišypsoti. Kenis beveik nedalyvauja pokalbyje, kuris daugiausia sukasi apie tai, jog turėčiau nustoti daryti nerimtus dalykus ir parašyti scenarijų filmui ar TV serialui, ar romaną, ar ką nors svarbaus. Meaningful, you know.

- Larsai, apie ką bus naujas sezonas? Bus kraujo sniege? – patapšnoju per petį. – Jūsų reitingai eina per stogą.

- Ačiū, – nejaukiai linkteli ir nuoširdžiai paklausia: – Kaip manai, kodėl žmones taip traukia žmogžudystės?

Negi jis tikrai mano, kad yra atsakymas?

Prabėga kažkiek laiko, galbūt du ar trys gėrimai, ir mes pamirštame, kaip labai vienas kitą nerviname, pradedame kalbėti apie politiką Artimuosiuose Rytuose, Kinijos nekilnojamojo turto burbulą, korupciją Pietryčių Azijoje. Į pokalbį įsijungia Kenis, ir net nepastebime, kaip ateina trečia ryto.

Larsas su drauge grįžta į viešbutį, o mes su Keniu atsiduriame visą parą veikiančioje skylėje. Jis užsisako vaflių su vištos kulšim, o aš burgerį.

Greit švis.

Nuovargis pakeičia jutimus, viskas vyksta lyg stop motion animacijoje, iš pokalbio dingsta keli kadrai, keli žodžiai, ir kartais viskas tiesiog išsilieja į ilgą tylą.

Brėkšta yra gražus žodis.

- Ar tu laimingas? – kažkodėl paklausia Kenis.

- Nežinau, – papurtau galvą.

Kurį laiką tylime.

- Noriu palikti savo žmoną, – galiausiai sako.

- Go ahead, – atsakau. – Kodėl ne.

- Jai klinikinė depresija. Ji turi bipolinį sutrikimą ir nelabai gali pati savimi pasirūpinti. Visi galvos, kad elgiuosi kaip monstras ją palikdamas.

- Ar tau rūpi?

Jam labiau rūpi, ką pagalvos žmonės, nei tai, kas nutiks žmonai.

- Žinai, aš niekad su ja nebūsiu laimingas, nes...

- Ji serga? Duh, – aš labai girtas.

- Manau, jai nuo to irgi bus geriau, – pradeda sakyti.

- Kaip? – juokiuosi. – Tau bus geriau.

Kenis nepatenkintas žiūri į mane, turbūt norėdamas girdėti padrašinančius žodžius, kad jo sprendimas bus išganymas visai planetai, bet mes juk suaugę ir viską puikiai suvokiame, tik nebūtinai prisipažįstame.

Dar kelias valandas kalbame apie filmus, gyvenimą, pasaulį.

- Taip ir neatsakei, ar esi laimingas.

- Būna dienų, labai daug dienų, kai pasaulis atrodo puikus, o tada kartais imi ir supranti, kad viskas tėra šūdas. Kažkaip. Nežinau... Nesu nelaimingas.

- Kartais pabundi naktį, kamuojamas nerimo? - Įkyriai pasufleruoja Kenis. Jo raudonas veidas išmuštas strazdanų žvaigždyno. Net nežinau, kodėl taip pagalvoju, gal nesu labai protingas ir dėl pasaulio gerovės turėčiau niekad daugiau neišspausdinti nė žodžio. Strazdanų žvaigždynas... Galbūt man maišosi protas?

- Whatever. Who doesn't? - numoju ranka, kuri dreba po savaitgalio, lyg būčiau Las Vegas downtown junkie. Žinau, jog grįžęs namo turbūt išmiegosiu parą, paslikas gulėdamas lovoj ir kartais pusiau atmerktomis akimis užsisakydamas Seamless maisto.
- Ant popieriaus mano gyvenimas tobulas.

- Manau, taip yra, nes mūsų gyvenimai neprideda vertės niekam kitam. Kitiems žmonėms, kurie kenčia. Žmonėms, kurie nieko neturi.

Man nuoširdžiai atrodo, kad šiuo metu kenčiantysis esu aš.

- Ką turi omeny? Nori išgelbėti pasaulį?

- Pagalvok, - nugeria alaus, - jei nuo to, ar atsikeli iš ryto, priklausytų žmonių likimai, jei galėtum sumažinti kentėjimo pasaulyje?

- Tau baltoji karštinė, - man nuobodu. Pagalvoju, kad reiktų atsidaryti tinderį.

- Galbūt, bet to, kaip gyvename dabar, neužtenka laimei. Ar kas nors pasikeis, jei uždirbsi daugiau pinigų ar padarysi sėkmingą filmą? Dalykai ateis ir praeis, ar ne?

- Mhm.

Viskas ateina ir praeina. Koks kartais būnu žavus budistas. Penktą ryto. Ungodly hour ir telieka tik Buda.

- Galvoju važiuoti į Bankoką.

- Kodėl į Bankoką?

- Nes... Azija, - atrodo, kad jis rimtai.

- Lol. Ir ką ten? - stovime gatvėje, kol laukiu savo uberio.

- Filmuoti žmonių gyvenimus, - prisidega cigaretę. Man keista, kad kažkas šiame pasaulyje dar rūko. Jis gana liesas, ir galiu spėti, jog nedažnai būna sporto klube. Rankoms trūksta raumenų masės, pečiams išraiškos, pilvas išvirtęs.

- Like, really, - pakeliu antakius. Aplink jau šviesu.

- Nes svarbu parodyti tikrą pasaulį, - jo mintyse turbūt iškyla Bankoko prostitutės, šeimų parduotos į vergiją, kai dar buvo vaikai. Skurdas. Narkotikai ir visa kita, kas puikiai perkama dokumentinių filmų žiūrovų. Kuo labiau šokiruoja ir toliau nuo tavo paties realybės, tuo geriau.

- Tai nufilmuok Baltimoreę.

Ten netrūksta nei skurdo, nei prostitucijos, nei keistų pigių cheminių preparatų, nuo kurių žmonės išeina iš proto ir pradeda ragauti žmogieną. Bet Baltimore nėra

egzotiška. Svetimas skausmas juostoje geriau atrodo. Iš toli.

– Ar nori kartu?

Grižęs dar ilgai guliu lovoje klausydamasis širdies plakimo, pergėres, išsekęs. A shadow of a human being. Kodėl nuolat tai sau darau? Prieš užmigdamas į IG įkeliau atostogų nuotrauką ir parašau kažką apie laimingas dienas, kai pabėgi nuo realybės. Tada susmengu į trūkinėjantį miegą. Dižurkės. Vis pabundu ir galvoju apie Kenį. Kas yra laimė? O kas nėra?

*

Žadintuvas nuskamba šešios keturiasdešimt penkios. Pramerkęs akis dar ilgai guliu lovoje ir nenoriu keltis. Apsiverčiu ant šono ir bandau vėl užmigti galvodamas, kad nieko nenutiks, jei dar kelias valandas numigsiu.

Iki devynių.

Už sienos pradeda verkti kaimynų vaikas. Pakišu galvą po pagalve, bet vis tiek girdžiu svetimo gyvenimo sunkumus rėkiant man į užmerktus akių vokus. Damn.

Galvoju, ką šiandien reikia nuveikti. Kas mano to do liste... Reikia parašyti laiškus visiems, jog projektas A atidėtas iki kito mėnesio, kai prasidės naujas ketvirtis. Reikia atrinkti ir suredaguoti nuotraukas. Nueiti į banką ir atšaukti kreditinę kortelę B, nes kitas bankas pasiūlė geresnes sąlygas. Užbaigti parodos recenziją. Parašyti laišką draugui Vilniuje, kuriam šiandien sukanka trisdešimt penkeri. Parašyti rinkodaros planą likusiai metų daliai. Tada vakarienė su Džo.

Visiškas šūdas.

Nusprendžiu, jog šiandiena neverta pakilimo iš lovos, ir vėl apsiverčiu ant šono. Kaimynų vaikas vis dar verkia. Jam turbūt bando sukišti pusryčius. Nekęsdavau pusryčių, kai buvau mažas. Kaip gera galėti valgyti, kada nori.

Gera gyventi vienam ir galėti voliotis ant sofos bet kuriuo paros metu, rakindamas duris žinai, jog bute nieko nėra, nieko nepažadinsi. Gali prisileisti vonią ryte, nes niekas neskubės į dušą prieš darbą. Taip jau yra – kuo ilgiau būni vienas, tuo labiau vienatvė įauga į kraują ir nebenori dalintis. Savimi, laiku, vonia, kilimu, naktimis, rytais. Viskas mano ir tik mano.

Bet dar yra kaimynai. Žmonės už lango. Žmonės socialiniuose tinkluose.

Kartais nekenčiu žmonių. Labai. Visos žmonijos. Dažniausiai septintą ryto arba kai atideda skrydį. Arba kai visi draugai aplink uždirba daugiau už mane. Kai bodega ant kampo neturi špinatų sulčių. Kai žmonės nemoka teisingai ištartį mano vardo. Kai niekas po savęs nesusitvarko svorių sporto klube.

Bet dažniausiai septintą ryto.

Nuslenku iki tualetu, išsivalau dantis, nusiprausiu veidą, išgeriu vandens su citrina ir pasidaręs kavos grįžtu į lovą skaityti naujienų.

- Matei žinias? - parašo žinutę Džanet.

Naktį ginkluotas dvidešimt aštuonerių metų vyras Majamio klube nušovė keturiasdešimt penkis žmones, tarp kurių ir vieną mūsų bendrą pažįstamą. Ne draugą, tik pažįstamą, kuriam dažnai pasakydavome labas vakarėliuose ar matydavome jį per Art Basel afterius. Pusamžis iškrypėlis kabinėdavosi prie jaunų vaikinų, ir visi jo draugai - vienas už kitą jaunesni modeliai. Visgi sucks.

FB ir tviteryje pasipila bendrų pažįstamų tributes. Nespėju užbaigti rytinės kavos, kai vienas iš jo buvusių modelių seilėjasi CNN eteryje, jog tai buvo geriausias brangiausias žmogus jo pasaulyje.

Fui.

Kažkodėl, kai žmonės pastimpa, visi staiga pamiršta, kad jie buvo seni iškrypėliai, nuo kurių laikėmės per atstumą, ar nuolat kliedintys asilai. Jei tave nušauna LGTB klube Majamyje antros kartos radikalizavęsis afganas - kelias į medijos rojų garantuotas.

Maždaug antrą nakties Omaras, apsiginklavęs 223-io kalibro automatu Sig Sauer MCX ir 17-o numerio 9 milimetrų pusiau automatiniu pistoletu Glock, nušovęs prie durų budėjusius apsauginius, įžengė į klubą, kur vyko kassavaitinė Latino naktis. Paleidęs dvi apkabas į minią, išgirdo atvažiuojančių policijos mašinų sirenas ir užsibarikadavo viename iš dviejų tualetų. Ten, užsidarę būdelėse, slėpėsi dar aštuoniolika žmonių. Liamas buvo vienas iš aštuoniolikos. Omaras per kartonines užtvarys paleido tris apkabas. Dvylika žmonių mirė. Likę gyvi dar tris valandas, sukritę po mirusiaisiais ir šiukšlėmis, kartu su Omaru išbuvo tame pačiame tualete, atskirti tik suvarpytų kartoninių sienų.

Jis nuolat kalbėjo. Sakė, kad nėra rasistas, neturi nieko prieš juodus žmones, latino, kinus ar whatever. Tada kartais skambėdavo telefonai, jis liepdavo juos atiduoti arba nušaus. Kartais per sienelę nukrisdavo mobilusis, o kartais tiesiog ilgai ilgai skambėdavo, ir nesvarbu, kiek kartų Omaras kartodavo išjungti, niekas neatsiliepdavo.

Liamo draugas tyliai išgulėjo ant grindų su kraujuojančia ranka ir ant viršaus užkritisiu mėsingu penkiasdešimtmečio kūnu, kol policija pagaliau šturmo pastatą ir nušovė Omarą. Buvo jau po šešių, kai viskas baigėsi.

Sėdėdamas greitojoje jis įkėlė į tviterį savo atvaizdą su užrašu: Laimingas būdamas gyvas. Mano širdis yra su šeimomis tų, kurie, deja, neišgyveno.

Lyg mes turėtume širdį, galvoju muistydamasis savo pataluose.

Kurį laiką žiūriu į nuotrauką ir nesuprantu, kas mane stebina labiau – jo žvilgsnis ar keistas tos nakties blizgučių ir makiažo kontrastas su krauju ir purvu. Sidabro ir aukso dulkės ir suskretęs rudumas. Įdomu kieno.

Paskambinu Džanet. Ji verkia.

Ne todėl, kad Liamas buvo mums svarbus ar kad kam nors rūpėjo, tiesiog visus aplink apima keistas nesaugumo jausmas – galbūt tave nušaus Paryžiaus operoje, Majamio klube, Briuselio oro uoste, Londono autobuse, Niujorko dangoraižyje ar Pietų Karolinos baptistų bažnyčioje. Visi yra taikiniai. Visi yra įtariamieji žudikai. Balti. Musulmonai. Jamaikiečiai. Norvegai. Keistas netikėtas svetimų žmonių smurtas prieš svetimus.

Tai vadinama medijos panika.

Vis daugiau seilėtų pasisakymų FB. Visi, mirę per susišaudymą, yra vadinami didvyriais ir didmoterėmis, o Omaras nekentė gėjų. Pasirodo. Neapykantos pilnas nusikaltimas prieš homoseksualius ir Kitokius žmones.

Wow, visiškai medijos dešimtukas.

Per dieną Amerikoje įvyksta keliasdešimt susišaudymų ir bent kelios masinės žudynės per savaitę, bet visi jau pavargę skaityti apie dar vieną susišaudymą Čikagoje, todėl tik labai nedaug atvejų patenka į tarptautines naujienas. Nebent žuvusiųjų itin daug, terorizmas, šaudymai mokykloje arba universitete. Ne visos mirtys yra tokios fotogeniškos kaip Liamo.

Dar po valandos paaiškėja, kad Omaras pats buvo gėjus ir tėvas jį gėdydavo prieš buvusią žmoną. Piktas ir impulsyvus, mušdavo moteris ir nebuvo mėgstamas bendradarbių, todėl dažnai nusigerdavo iki žemės graibymo klube, nes namuose alkoholio neleisdavo dogmatikas tėvas. Ir netikėtai Omaras nusprendė tapti geru musulmonu ir sunaikinti savo nuodėmių šventovę. Oh well.

Viešojoje erdvėje užverda pokalbis apie ginklų kontrolę, kuri mums, visiems neamerikiečiams, yra keista: kodėl visi čia taip labai nori turėti namuose pusiau automatinį pistoletą arba, dar geriau, automata? Kai augau Vilniuje, per visą vaikystę ginklus esu matęs tik Sausio tryliktąją. Kita vertus, šautuvas tėra įrankis žmogaus rankose ir pats nešauna.

Visada visame pasaulyje yra dėl ko panikuoti: vienišos mamos nesugebės užauginti dorų ir teisingų vaikų; imigrantai puola; nusikalstamumas auga; paaugliai kvailėja; pensininkai badauja... O tyloje, prislopinti, vyksta karai: kokaino karas prie Meksikos sienos; naftos karai Artimuosiuose Rytuose; etninis valymas Izraelyje ir velnias žino

kas – Afrikoje.

Į prezidentus respublikonų partijos iškeltas TV žvaigždė / nevykęs milijardierius / šiek tiek oranžinis žmogus pareiškia, jog šis šaudymas niekada nebūtų įvykęs, jei visi klube būtų turėję ginklus.

Hmm. Tada tiesiog būtų šaudę vienas į kitą?

Geriu antrą kavą lovoje ir mąstau, jog reikėtų pradėti dienos darbus. Pasijuntu alkanas ir, nors dažniausiai nevalgau iki pirmos popiet, šiandien ta proga (kokia proga? Kad kažkas sušaudė keturiasdešimt penkis žmones?) leidžiu sau pusryčius.

Paskubom apsivelku šortus, baltą tee ir nusileidžiu žemyn į savo bodegą ant kampo. Užsisakau sulčių ir beigelį su kiaušiniu. Kol laukiu, kad mane aptarnautų, kažkas paliečia petį. Susinervinęs pagalvoju, kaip labai nenoriu susitikti pažįstamų, nesiskutęs, nesimaudęs, su nudrengtais marškinėliais ir šortais, kuriuos nešioju tik sporto klube. Fuck.

Atsisuku.

Įsiremiu į melsvas akis. Ji žvelgia į mane klausiamai. Lyg kažko norėtų. Lyg reikalautų atsakymo.

Atrodo, kad niekad nesu matęs šios moters, kartu Ji tokia pažįstama. Kažkodėl pasidaro baisu. Ko Ji iš manęs nori?

– Labas, – nusišypso. Truputį pašaipiai.

– Labas, – atsakau sutrikęs.

Kurį laiką tyliau bandydamas prisiminti, ar tikrai nesu Jos niekur matęs.

– Mes pažįstami? – galiausiai paklausiu.

– Ne, – Ji papurto galvą. Ištaria mano vardą.

Pasijuntu permatomas. Ji žino kažką, ko nežinau aš. (Sąžinės balsas kaulėtame kūne?) Žiūri į mane akiplėšiškai nenuleisdama akių ir provokuodama. (Provokuodama kam? Lyg šįryt pajėgčiau galvoti ar reaguoti. Mano žmogiškumas liko padžiautas bute.) Žengiu žingsnį atgal ir išspaudžiu nejaukią, nervingą šypseną. Nusprendžiu bėgti (visad pati geriausia išeitis, Stasy). Greit pasiimu savo maistą ir neatsisveikinęs einu namo.

Neatsigręžiu.

Įsirangau atgal į lovą ir padarau vietos nuo miegamojo staliuko nušlavęs žemyn panaudotus lėktuvo bilietus, nesutvarkytas verslo korteles, žurnalus, pradėtas skaityti knygas ir monetas. Viskas subyra ant grindų, ir kurį laiką liūdnai žiūriu į netvarką. Jau savaitė nebuvo valytojos.

Susigūžęs valgau beigelį ant apklotu varvindamas padažą. Lova suteikia saugumą, ne todėl, jog manyčiau, kad yra kokios nors statistika, patvirtinanti lovos, kaip

slėptuvės, privalumus (jei rimtai, tai labai daug žmonių per istoriją mirė būtent savo miegamuosiuose), bet todėl, kad niekas nemato mano silpnumo. Prisimenu Jos šypsena ir pasidaro bloga, lyg krėstų motion sickness.

Kurį laiką žiūriu pro langą.

Through blood and dirt and hate, let our silver glitter shine #miamistaystrong
#rememberingliam

Prisegu Liamo draugo nuotrauką.

Tweet.

Pagalvoju, kad galbūt Kenis teisus ir to, ką turiu dabar, neužtenka laimei.

Kokią valandą nejudėdamas skaitau žinias. Vis nauji faktai. Kažkas nušovė gorilą. Sprogimas Sirijoje. Žodžių karai Europos parlamente. Rinkimai Amerikoje. Korupcija Brazilijoje. Ir taip toliau, ir taip toliau.

Tada nuslenku į svetainę, įsipilu viskio, išgeriu vienu gurkšniu, grįžtu į miegamąjį, užtraukiu užuolaidas ir užmiegu.

*

Laidotuvės praeina puikiai. Man tinka juoda spalva, bandau balansuoti tarp saikingos melancholijos ir zen ramybės things come and things go išraiškos, švelniai šypsodamasis nuolat tvytinu įvykius, žmonių nuotraukas, nugirstas istorijas. Bent akimirksniams iš tiesų turiu ką pasakoti. Visi nedalyvaujantys ar nekviesti, ar tiesiog internetiniai žmonės siunčia užuojautą, lyg kam nors iš tikro rūpėtų Liamas, jo patetiškas seno iškrypėlio gyvenimas, o ne šis fotoaparato objektyvų iškristalizuotas momentas, kai gali jaustis viso pasaulio dėmesio centre.

– Jūs buvot artimi? – klausia dama juoda skrybėle, ir Džanet kūkčiodama atsako, kad taip. Kūkčiojimas išeina nekoks, bet, netgi praėjus dešimt metų po ne itin vykusio vaidmens romantinėje komedijoje, ji vis dar mano, kad yra puiki aktorė. Kai apsižvalgai aplinkui, matai, kad neadekvatus savęs ir aplinkos vertinimas sieja visus čia susirinkusius.

– Kur susipažinote? – domisi senos raukšlėtos lūpos. Kapinės nutviekstos ryškios vasaros saulės, ir tiek mirtis, tiek senatvė atrodo tolimos ir neegzistuojančios realybės. Susižvalgome.

– Gėjų klube, – staiga nušvitęs atsakau.

Dama nusišypso ir paglosto Džanet plaukus.

– O jūs?

– Aš jo teta, – prisidega cigaretę, – pakęsti jo negalėjau.

Abu nusišypsme ir paliekame ją rymančią Penktosios aveniu damos kiaute, ir braunamės per pakiliai nusiteikusių minią.

- Jo visa šeima trenkta, - sako Džanet, griebdama šampano taurę nuo padėklo.

- O ko tu tikėjaisi? Liamą išmetė iš Akademijos dėl priekabiavimo ir neleistino elgesio su studentais, kaip manai, kur jis išmoko etiketo ABC?

- Fui, - nugeria didelį gurkšnį ir nusišypso besiartinantiems gedėtojams.

- Koks praradimas žmonijai, - teigia anoniminiai gedėtojai, ir mes sutartinai palinksime.

- Manai, kai mirsime, mūsų kas nors irgi taip gedės? - atsiremia į sieną Džanet, ir jos taisyklingų bruožų veidą akimirkai sudarko nostalgija.

- Galime užsirašyti į gyvenimo tikslų sąrašą. Būti nušautam ne šiaip masinėse žudynėse, bet pačiose didžiausiose istorijoje ir turėti blizgučių ant veido.

- Žinai, tu kartais būni neįtikėtinas kretinas.

Mums abiem puiki nuotaika. Pro šalį praslenka filmavimo kamera, pasitempiame ir susikaupę nutaisome saikingos melancholijos, sumišusios su zen, veido išraiškas. Pasibaigus ceremonijai, kurios nesiklausiau, nes turbūt būčiau apsivėmęs, nusifotografuojame vasaros saulėje, o grįžę į miestą užsisakome po elnienos burgerį su itin brandžiu čederio sūriu. Itin brandžiu, pro sukąstus dantis išstena padavėjas.

- Kaip lanas? - nežinau, kodėl paklausiu.

- Puikiai. Užvakar pasirašė metų kontraktą kaip Calvin Klein saldainis akims ir organizuoja socialinę akciją, kuri teikia žmonėms kaimuose ir jų karvėms informaciją apie sveiką mitybą.

Žiūriu, kaip šaligatviu slenka šešėlis ir pro šalį skuba žmonės. Mūsų staliukas po medžiais ir viskas kvepia vasara, šiluma, gyvybe.

Tylime.

Po antros taurės vyno staiga apleidžia jėgos, dingsta ryto adrenalinas ir krinta nuotaika. Kažkodėl pradedu galvoti, kad dar nebaigiau rašyti straipsnio, kurį reik atiduoti ryt, kad klientas dar nepervedė pinigų, o nuoma poryt.

Viskas nusėda ir grįžta realybė: svetima mirtis yra spektaklis, priverčiantis bent trumpam palikti kasdienybę nusikėlus į sakralią nebūties erdvę, bet po to nori nenori tenka toliau gyventi suvokiant, kad tik tiek ar net mažiau gausi ir pats.

Tolumoje akies kraštu pamatau pažįstamą veidą, kurį dabar mažiausiai noriu matyti, ir visą kūną sukausto siaubas. Ji praeina šaligatviu pro šalį ir man nusišypso. Išsigandęs, jog nesustotų šalia, nuleidžiu akis ir susikaupiu ties savo maistu. Ji mane seka? Akimirką svarstau, ar turėčiau susirūpinti savo saugumu.

Kai pakeliu akis, Jos jau nebėra, bet vis dar jaučiu, kaip pulsuoja gyslos. Norėčiau papasakoti Džanet, bet ji manys, kad man baltoji karštinė.

– Man atsibodo Niujorkas, – sakau.

Džanet nenori šio pokalbio, todėl tyli turbūt galvodama apie savo nevykusią aktorės karjerą, darbą su garsia drabužių dizainere, kurios negali pakęsti, laną. Jai irgi viskas atsibodo. Visiems.

– Kodėl Niujorkas? Maniau, sakysi, gyvenimas.

– Noriu išvažiuoti.

– Kur? – paklausia nustebusi. – Į Los Andželą?

Lyg LA būtų vienintelė vieta, kur galima važiuoti paliekant šį miestą. Į Vakarus, kol atsiremi į saulėlydį ir tada eini smėlėtu paplūdimiu iki pasaulio galo Malibu.

– Namų? Į Vilnių?

Papurtau galvą. Ji teisi – kas iš to.

*

Bėga dienos, viena po kitos – gražios, saulėtos. Vasara eina į galą. Užrašų knygutėje pildau savaitės darbų sąrašą, kurio eilutes kasdien po truputį braukau; užsirašau svorį, išlaidas, susitikimų ir treniruočių tvarkaraštį. Dažnai popietes praleidžiu prie Hadsono upės skaitydamas, žiūrėdamas į Niudžersį ir būdamas arčiausiai laimės, kiek tik save prisimenu.

Vieną vakarą paskambina Kenis ir praneša, kad pagaliau apsisprendė palikti žmoną. Kodėl būtent dabar?

Net nelaukdamas atsakymo žinau, jog sutiko ką nors tinderyje.

Ką nors, kas palaikys ranką sunkiu metu per skyrybas ir tada bus pamiršta.

Paaukota for bigger adventures.

Kenio žmona kažkada buvo labai graži moteris. Izabelė. Sakyti kažkada yra žiauru, nes jai ne daugiau nei trisdešimt penkeri, galbūt tik trisdešimt, bet liesumas ir keista išraiška veide, pamėlę paakiai prideda bent dešimt metų viršaus. Fiziškai ji vis dar labai patraukli, bet žvilgsnis visiškai užgesęs, lyg nebeturėtų nė trupučio noro ir valios ką nors veikti ar būti atsakinga už savo likimą. Ji beveik nekalba, ir dažnai net neįpusėjęs vakarienei Kenis įsodindavo Izabelę į uberį ir išsiųsdavo namo.

Jai išvykus nuotaika iškart pagyvėdavo.

Man įdomu, kas jai nutiko, ir Kenis visad miglotai atsako, kad tai liga, bet atrodo, kad turi būti kažkas daugiau. Kažkas giliau. Atšvaitas tų pačių dalykų, kurie kartais slegia ir mane, ir Kenį. Slegia visus šiame dideliame mieste.

Jaučiu, kad mes su Izabele kažkuo panašūs, o Kenis iš pirmo žvilgsnio man svetimas.

Kenetas Braunas užaugo Velse, Kardigano įlankoje, kur viskas buvo žalia, erdvi, tobula ir pilna karvių. (Gal avių?)

Jis gimė mažame pajūrio miestelyje, slėnyje tarp laukinių uolų, kurias plakė vėjas ir šaltos bangos (romantiška, ar ne?), bet visiškoje užuovėjoje nuo pasaulio, skurdo, pankroko, karų ar meno. Tai pasaulis, kuriame pienas pusryčiams patiekiamas porcelianiniame ąsotyje paauksuotais kraštais, o vakarienei dengiamas stalas valgomajame ir per vidurį statoma puokštė gėlių (brutali niekučių estetika). Namai aplink nedideli, bet be priekaištų sutvarkyti, gyvatvorės visada apgenėtos, rudens lapai sušluoti, o gėlių lysvės – išravėtos.

Kenio tėvai turėjo aštuonių kambarių viešbutį, kuris vasaromis būdavo beveik visada pilnas poilsiautojų iš aplinkinių miestelių, kartais net iš Kardifo ar Bristolio. Rytais buvo patiekiami kruopščiai ir su pasididžiavimu pagaminti angliški pusryčiai su jautienos dešrelėmis, juodoju pudingu, pupelėmis, omletu ir skrudinta duona. (Koks normalus žmogus gali mėgautis konservuotomis pupelėmis su kraujo dešra?)

Visi viešbučio kambariai išmušti gėlėtais rausvais arba melsvais tapetais, lovos su baldakimais, o vonios – ant metalinių liūto kojų. Vidurinė klasė savo šlovės viršūnėje, tikrovėje, taip tobulai suvystytoje į small talk ir mandagumą, į siuvinėtas staltieses ir porcelianą, kad nebuvo nė vieno skersvėjo, su kuriuo prasiskverbtų kas nors svetimo, gyvo, jaudinančio.

Tėvas dvidešimt metų išrenkamas į seniūnijos tarybą kaip bendruomenės atstovas, o motina – gerbiama apylinkės moteris, garsėjanti geriausiu Velse avienos pyragu ir didele širdimi.

Pasaulis, toks tolimas mano vaikystei posovietiniame Vilniuje: švirkštai salomeikės tualetuose, pasivaikščiojimai vienuolynų griuvėsiuose, Šaltupis trylikos ir koncertai tamsiuose prirūkytuose rūsiuose.

Galbūt mus su Keniu labiausiai jungė tai, kad tiek mano vaikystės Vilnius, tiek jo Velsas – nebeegzistuoja. Per mūsų neilgus gyvenimus istorijos srovės nuplovė ištiesus atminties klodus, nugludino kampus, ir viskas pasislinko kaip tektoninės plokštės.

Vilniuje beveik nebėra griuvėsių senamiestyje, vietoj jų nauji pastatai, apsimetantys senais, valgyklų kotletukus pakeitė elniena su perlinių kruopų rissoto, vietoj Vaikų pasaulio – Zara, o Lietuvos viešbutis tapo Radisson Blue. Niekas neberūko paauglystės rūsiuose, o šnioja koksą ir siurbčioja džiną su toniku. Gražiai rengiasi ir lankydami mane Niujorke užsisako kepsnius medium rare be sūrio, be ananaso ir be majonezo, ir

visiems, kas tik klausia, teigia, jog Vilnius is a fabulous place.

Keneto Brauno pasaulis toks pat mirażas kaip ir Sovietų Sąjunga. Jis buvo pernelyg jaunas suvokti Thatcher politikos pasekmes Velsui. Kenio gimtasis miestelis, kuris gyveno iš turizmo, it fortas saugojosi nuo milijonų bedarbių, kurie aštuntą dešimtmetį klajojo po šalį ieškodami darbo. Nėriniuotos servetėlės ir porcelianas tėra fasadas, uždengiantis dorus siaurapročius, kurie visad pasaulio istorijoje būdavo pirmieji, atsiliepiantys į Hitlerio ar Trumpo kvietimus uždaryti sienas, pašalinti ir sunaikinti kitus ir kitokius.

Dogvilis.

Pasaulis, kuriame nėra vietos galvoti, klysti, nėra vietos klausimams be atsakymų, – viskas yra sutvarkyta, išrikiuota, apkarpyta lyg veja soduose, ir nestandartiniai žmonės, nuomonės ar įvykiai išraunami it piktžolės iš rožių lysvės.

Kai susipažinau su Keniu, jis buvo pirmas žmogus Niujorke, kuriam neatsibosdavo mano cinizmas. Užaugus priemiesčiuose, destruktivumas atrodo kaip prabanga maištauti, todėl Kenis mano kritiką kasdienybei painioja su intelektu. Jam atrodo, kad jei nemąstai kaip visi kiti – esi už juos pranašesnis. Which I'm obviously not.

Kita vertus, kad ir kaip labai Kenetas Braunas smerkė savo vaikystės hobitų rojų, giliai viduje pats sau to nepripažindamas jo ilgėjosi – pasaulio, kuriame nebuvo vietos musulmonų radikalizmui (nes nebuvo vietos musulmonams), juodaodžių aktyvizmui (jų irgi nebuvo), šiukšlėms, getams. Jis vis dar tikėjo, kad galiausiai viskas išsispręs, kad iš prigimties žmonės yra kilnūs ir mylintys, o dabartinė nesąmonė, karai, nelygybė ir badas pasaulyje tėra kapitalistinio godumo pasekmė.

Kenetas Braunas mėgdavo pakiliai šnekėti apie paprastus žmones, kurie patys turėtų nuspręsti savo likimą, dažniausiai balsuodami už didžiausius šovinius, rasistus ir apsimelavusius kiaules. Dar jis dažnai minėdavo, kad bankininkai kalti dėl nekilnojamojo turto krizės, ir kai bandydavau ginčytis, jog bankininkai tėra žmonės galios pozicijose ir kodėl jis mano, kad kas nors kitas kitaip elgtųsi atsidūręs toj pačioj situacijoj, Kenis nesuprasdamas gūžteldavo pečiais.

Kalbėdamas apie mirštančią gyvybę vandenynuose, jis teigdavo, kad reikia kontroliuoti žuvininkystės kompanijas. Juokdamasis žvilgtelėdavau į jo tuno kepsnį ir klausdavau, kaip jis mano, kas suvalgo visas tas žuvis.

Paprastas žmogus nėra atsakingas už mėsą ir žuvį, kurią suėda, pigius drabužius, kuriuos perka Zaroj ar H&M, kasdienę kavą, kurią kažkas užaugina. Paprastas žmogus nesupranta priežasties ir pasekmės rato, o tokie kaip Kenis tiesiog nori gyventi Gotame, kur yra tik geriečiai ir blogiečiai. Kenetui Braunui nepatinka sudėtingi

atsakymai.

Visgi tai netrukdo dėvėti Rolexo ir filmuoti serialus, skirtus skystintoms smegenims be lukšto.

Kaip Kenetas Braunas iš hobitų šalies ir aš – iš šalies, daug kartų mažesnės už Niujorką, atsidūrėme čia kartu, kad karštais vasaros vakarais prie viskio galėtume neįpareigojančiai ginčytis apie politiką, nes juk vis tiek nenorime nieko keisti ar keistis?

Kenio gyvenimas pasikeitė, kai jam buvo dvylika, kai jis pirmąkart sužinojo, kad egzistuoja kitokie pasauliai nei Kardigano įlanka. Tą vasarą šalia esančiuose paplūdimiuose ir dvare buvo kuriamas filmas apie Byrono gyvenimą, o gal Džeinę Eir, kažkas britiško, nostalgiško ir žiauriai nuobodaus, bet pagrindiniai aktoriai, režisierius ir DOP apsistojo pas Kenio tėvus. Visgi jų viešbutis buvo geriausias apylinkėse, ir per ateinančius kelis mėnesius, sekiodamas iš paskos filmavimo trupę, Kenetas Braunas įsimylėjo kamerą ir kiną.

Iš vieno fantazijų pasaulio į kitą.

Užaugęs Kardigano įlankos pakrantėse, jis žinojo visus urvus, slaptus nusileidimus nuo uolų, saugiausius priėjimus prie paplūdimių ir geriausius apžvalgos taškus. Raudonplaukis ir strazdanotas, greitai tapo visų numylėtiniu ir jam leisdavo trintis filmavimo aikštelėje, nešioti kavą ir nubėgti žuvis, kai užsimanydavo amerikietė aktorė.

Baigęs vidurinę mokyklą Kenis gavo spindinčią it indai ploviklio reklamose rekomendaciją iš režisieriaus, kuris tuo metu jau buvo išgarsėjęs Holivude, ir įstojo į universitetą Niujorke. Pirmi metai dideliame mieste buvo žiaurūs, bet jis sutiko Izabelę, o režisieriaus globa garantavo naudingus kontaktus ir priėjimą prie žmonių ir darbų, kurie kitaip jam būtų visiškai nepasiekiami.

Izabelė užaugo Kvinse, bet jos maišytas meksikietiškas, argentinietiškas ir vokiškas kraujas darė ją visiškai egzotišką ir nesuprantamą. Didžiulės rudos akys, švelni įdegusi oda ir garbanotų juodų plaukų kupeta, aštrus niujorkietiškas akcentas – Keniui ji atrodė deivė. Izabelė studijavo aktorystę ir svajojo apie Holivudą, bet tuo metu tegaudavo vaidmenis dantų pastos reklamose.

Jie susituokė labai jauni, nes baigus akademiją Keniui reikėjo vizos, ir atrodė, kad visas pasaulis paklotas po kojomis. Jauni ir gražūs. Daug žadantys. Gyveno mažytėje studijoje Bruklina ir svajojo apie bendrą ateitį ir pasaulio užkariavimą.

Per dešimtmetį Kenio karjera susiklostė neblogai, dirbdamas su serialais ir reklamomis jis susikūrė jei ne superstar, tai bent jau stabilią reputaciją ir nusipirko dviejų kambarių butą East Village. Izabelei viskas susiklostė sudėtingiau.

Ji nuolatos skųsdavosi Keniui dėl diskriminacijos filmų industrijoje, kurią patiria būdama latino ir moteris. Kenis liepdavo susikaupti ir nesijausti auka. Izabelė linktelėdavo – motina išaugino ją būti stiprią, o tėvas, kuris jas paliko prieš dvidešimt metų, išmokė, kad pagalbos iš vyrų tikėtis neverta.

Būdama dvidešimt aštuonerių pagaliau gavo pagrindinį vaidmenį, ilgai lauktą ir svajotą didelį darbą Holivude. Ji vaidino karingą meksikietę veiksmo trileryje apie narkotikų kontrabandą Arizonoje. Nepilni metai filmavimų pralėkė kaip ant sparnų – visi gerai atsiliepė apie jos aktorinius gabumus, ir po truputį ėmė atsirasti naujų, vis svarbesnių vaidmenų.

Pirmasis Izabelės pilnametražis buvo box office'o sprogimas, problema tapo antrasis.

Gal šešis kartus žiūrėjau Dulkėtą dykumą, kur Izabelė su trumpais šortais ir pilvo nedengiančiais marškiniais važinėja motociklu ir šaudo blogus vyrukus. Ji nuostabi aktorė, ir, manau, būtų ištempusi daug sudėtingesnius scenarijus.

Kenis nemėgsta kalbėti apie Izabelę, bet nuo pat pirmo karto, kai ją pamačiau, mane apėdė noras suprasti – kodėl? Kenis vengia bet kokių atsakymų, pasak jo, taip tiesiog susiklostė. Unfortunate, ir tiek.

Antrasis filmas buvo didelio biudžeto blockbusteris. Po filmavimo vyko ilgas pristatymo turas, ir Tokijuje vienas iš prodiuserių pradėjo prie jos kabinėtis. Sudėtinga istorija trumpai: viskas baigėsi tuo, kad jis prisigėrė ir užpuolė Izabelę. Policijos popieriuose parašyta: Pasikėsinimas išprievartauti ir lengvas kūno sužalojimas. Taip niekad tiksliai ir nesužinojau, kas nutiko, nes nei Kenis, nei Izabelė nenorėjo kalbėti šia tema, o žiniasklaida ir visi mano pažįstami pasakojo skirtingas versijas.

Internetu radau Izabelės nuotrauką kitą rytą – po lūpomis ir ant kairiojo skruosto žiojėjo dvi didelės mėlynės. Praskeltas, užsitraukęs šašu antakis. Prodiuseris teigė, jog nuotraukos suklastotos.

Grįžus į Niujorką, Izabelės agentas maldavo nepaduoti ieškinio į policiją, nes nebebus kelio atgal ir iškart baigsis jos tik pradėjusi skleisti karjera. Izabelė save laikė stipria moterimi dvidešimt pirmo amžiaus visuomenėje ir nenorėjo pasiduoti, jai maudė sąnarius vien nuo minties, kiek dar daug žmonių, be jos, buvo atsidūrę tokioj pat situacijoj. Tiesiog norėjo, kad tai baigtųsi ir niekad nebepasikartotų kuriai nors kitai.

Po to sekė pusmetis mūsų žiniasklaidoje, ir geltonoji spauda sumaišė Izabelę su purvais. Atkapstė jos tėvą, kuris gyveno Floridoje ir buvo gerokai įnikęs į meth. Pirmuosiuose laikraščiuose ji buvo pristatoma kaip meth karalienė, atėjusi susirinkti prodiuserio pinigų.

- Žinai, tada aš supratau, kaip jautėsi Monika, - sako Izabelė rodydama man savo tapybą, kol Kenis perka vyną.

- Kokia Monika? - ne iškart suprantu. Į gražiai apstatytą kambarį dulksvai mėlynomis sienomis krinta švelnūs saulės kvadratai.

- Na, žinai... - ji nervingai nusišypso, ir tą akimirką matosi visi tie metai nerimo, ligos ir vaistų. - Žinai, kai buvau mokykloje, mes visi juokėmės. Ir sakydavom: Pačiulpk kaip Monika.

- Aaa, - pagaliau suprantu.

Kurį laiką tylėdamas žiūriu į jos tapybą, kuri man labai patinka. Daugybė sluoksnių, storų storų sluoksnių aliejinių dažų, išmaišytų su kažkoku neapčiuopiamu įniršiu. Daugybę paveikslų atpažįstu kaip Kenio portretus. Iš ryžų plaukų.

- Tapyba yra mano terapija, - sako nejaukiai atsiprašydama.

- Man patinka. - Nežinau, kaip jai pasakyti, kad ji man labai patinka.

- Tapau, kai būnu pikta, - sako prisėsdama ant sofos, kumštyje sugniaužusi tuščią vyno taurę. Aplink akis susimetusios raukšlėlės dar labiau įrėmina žvilgsnį, ir ji tokia gražiai, melancholiškai liūdna, jog norisi apkabinti.

- Kodėl? - klausiu, nors norėčiau pasakyti, kad aš irgi... irgi rašau įniršęs, bet nesuprantu / nesuprantu, kodėl. Yra tiek daug dalykų, dėl ko galima pykti, ir kartu nė vieno. Juk neturime teisės. Jauni, gražūs, pasiturintys. Dėl ko nebyliai gniaužiamo kumščius? Nes vynas pasibaigė.

Izabelė tyli. Saulės kvadratas lėtai užslenka ant jos kojos. Tada pakelia galvą ir ilgai žiūri į mane.

- Juk žinai, kas vyksta, - galiausiai taria.

Linkteliu.

- Aš jo nekaltinu. Ilgai galvojau, ką daryti. Turiu tetą Kito mieste, Ekvadore. Manau, važiuosiu ten. Jai priklauso privati ligoninė ir reiktų pagalbos. Teta neturi vaikų ir labai norėtų, kad pabūčiau pas ją, - ryžtingai atsidūsta. - Nebeturiu ką veikti Niujorke.

Tyliu.

- Viskas bus gerai, - paglosto man pečius, kai pro langą žiūriu į po truputį rudėnantį medį ir vien nuo minties apie dar vieną žiemą Niujorke pasidaro negera. - Kai viskas prasidėjo, galvojau, kad kažką praradau. Karjerą, šlovę. Viską. Bet tada žiūrėdama į Kenį pradėjau manyti, kad galbūt ne tiek daug. Tiesiog norėjau ne tų dalykų, kurie ką nors reiškia. Netgi viską turėdamas jis nėra laimingas.

- Žinau, - susikoncentruoju į saulės kvadratą jos tapybos darbe.

Grižta Kenis, ir Izabelė nugrimzta atgal į sąstingį ir visą vakarą nebeištaria nė žodžio, o aš galvoju apie tai, kaip atsidūriau Niujorke.

Vakarą baigiame Union skvere gerdami viskį, suvyniotą į popierinį maišelį. Jau švinta.

– Kaip baigėsi Izabelės ieškinys? – paklausu out of the blue.

– X viešai neigė savo kaltę ir vadino Izabelę gobšia kekše, bet tarp mūsų... advokatai spaudė išspręsti ieškinį už teismo ribų. Siūlė labai daug pinigų ir gąsdino, kad ji niekad nelaimės ir turės sumokėti už abiejų pusių teisininkus ir moralinę žalą. Manau, tikrai būtų laimėjusi, bet viešumo kaina yra žiauri. Turėjome nuotraukas, Japonijos policijos užrašus ir kitus įrodymus, bet spaudimas... – Kenis atsiremia į suoliuko atlošą. – Galiausiai ji palūžo, atsiėmė ieškinį ir paėmė pinigus. Žiniasklaida tai traktavo kaip ženklą, kad Izabelė visą laiką melavo.

– Dramatiška, – pasakau, kad atkurčiau emocinę pusiausvyrą, nes jaučiuosi šūdinai. Kenis nusijuokia, nes praėjo tiek daug laiko ir skausmo, kad viską užglaistė vidinė motyvacija judėti tolyn.

Viskas taip paprasta. Mūsų gyvenimai.

Po to niekas nebedrįso siūlyti Izabelei vaidmenų. Prasidėjo depresija ir slydimas žemyn. Ir staiga Kenio šviesi ateitis tapo nebesuderinama su Izabele. Jam trisdešimt šešeri ir prieš akis dar laukia ištisas gyvenimas, jis irgi nėra patenkintas savo karjera ir nebenori daryti to, ką liepia scenarijai, nori tapti kūrėju – pasaulis turi išgirsti Keneto Brauno balsą.

– Izabelė. Nemanai, kad tai kažkoks keistas vardas? – sako Kenis vos pastovėdamas ant kojų, kai sodinu jį į taksį.

– Kodėl? – nesuprantu.

– Skamba kaip kokia istorijos pamoka Velse.

– Taip galvojai, kai pirmąkart susitikote?

– Tada skambėjo kaip pats seksualiausias dalykas, – pasisuka į vairuotoją ir švepluodamas sako savo adresą. Šiaip šveplavimas tėra jo akcentas, kuris man vis dar keistas.

– Laikai keičiasi, – sakau uždarydamas taksi duris.

Nustebęs dar ilgai žiūriu jam įkandin, kol geltonas taksi pasislepia už kampo. Kurį laiką sėdžiu ant suoliuko pernelyg pavargęs pasigauti taksi sau pačiam. Prisimenu, kaip puikiai kvepia ką tik išskalbta patalynė. Kaip gera susiriesti į kokoną ir pamiršti pasaulį.

Tada pamatau, kad parko tolumoje ant suoliuko kažkas sėdi ir pasisuka į mane. Ji. Nespėjęs įsižiūrėti atsistuju ir pradedu bėgti link gatvės, panikuodamas sustabdau pravažiuojantį taksi ir greit įsėdu.

Atsikrausčiau į Niujorką prieš penkerius metus, kai baigiau universitetą Londone, ir naujas gyvenimas atrodė it išganymas.

Po visos dienos universitete ir užpisančių darbų būdavau pernelyg pavargęs užmigti, nurimti ar susikaupti, todėl pirmus mėnesius tiesiog gulėdavau lovoje atmerktomis akimis tikėdamasis, kad nuovargis kuriuo nors metu paims viršų, bet galvoje nuolat sukdavosi mintys ir be sustojimo iš naujo pragrodavau dienos įvykius, dialogus ir ką turėjau daryti ar atsakyti tose situacijose. Taip Londone pradėjau rašyti blogą.

Per paskaitas paraštėse prirašydavau minčių, tiesiog negalėjau sustabdyti įsiutusio vidinio balso. Kasdien pilstydamas kitiems žmonėms gėrimus ir nešiodamas maistą, kurio negalėjau sau leisti, suvokiau išorinį pasaulį. Ir tada prisiekiau padaryti viską, kad taip nepraleisčiau gyvenimo.

Mažas kambarys socialiniame bute Šordiče, kurį nuomojomės iš paki šeimos, turėjusios britiškų pasus, bet taip ir neišmokusios angliškai.

Ant lubų nuo drėgmės augo žalios ir rudas pelėsis. Vonia nuolatos šlapia ir aprasojusi.

Vakarėliai skvotuose. Rytai paduodant kavą Bakingamo rūmuose ar Kanari Vorfo bankuose. Popietės paskaitose. Viskas susilieja į vieną didelį košmarą, iš kurio negali pabusti.

Rašai. Rašai rašai. Nes nori pabusti. Suprasti. Išleisti lauk pyktį. Pailsėti.

Bet jei nesikelsi, kitą mėnesį neturėsi pinigų nuomai.

Kartais iš ryto leidi sau kavos Pret A Manger.

Kiekvieną vakarą leidi sau vyno arba viskio. Du už penkis pakistaniečių off licence.

Egzaminai. Esė. Atsiskaitymai. Maistas iš Lidl.

Paduodi butelį alaus Abramovičiui jo privačioje ložėje Vemblyje ir žinai, kad esi nematomas.

Grįžti namo ketvirtą ryto naktiniu autobusu ir žiūri į vienodas šlapias gatves su bjauriais užrašais ir turkiškais restoranais, ir one pound shops, ir visur užuodi drėgmę, pelėsį, nerimą. Taip dvokia neišsipildę gyvenimai.

Buvo ir gražių dienų – pasivaikščiojimai parke blyškioje vasario saulėje ar gaivūs sekmadienio rytai birželį London Fields.

Žmonės pradėjo skaityti mano blogą, ne todėl, kad gerai rašiau, o todėl, kad daug kas panašiai jautėsi šiame mieste įstrigę tarp norų vs. galimybių. Skaitytojų skaičius vis augo, tada pradėjau dėlioti fotoistorijas, kurios mane išgarsino.

Kai baigiau universitetą, prasidėjo krizė, staiga aplink nebebuvo darbo ir viskas, kas liko, tai rašyti toliau. Taip atsirado mano pirmasis romanas, kuris niekad neuždirbo milijonų, bet padėjo išsikapstyti iš juodos duobės, kurioje paskutiniaisiais metais egzistavau Londone.

Palyginti su studijų metais, viskas Niujorke atrodė kaip rojus – rašiau laikraščiams ir žurnalams, dirbau prie reklaminių kampanijų, redagavau ir dalyvavau televizijos projektuose. Po truputį. Viskas judėjo geryn. Pirmas vardinis kvietimas į Niujorko mados savaitę. Vakarienės. Operos. Metai po metų skyniausi kelią su šampano taure ir brunchu.

Londono pelėsis liko praeityje, bet nepamirštas. Kai tingiu, kai nebegaliu, kai noriu pasiduoti, kai pykina nuo gyvenimo – prisimenu Londoną, ir iškart pasidaro lengviau. Viskas kinta, dabar, paklaustas, kur mokiausi, ramiai atsakau LSE, ir visi pritariamai palinguoja galva. Po truputį pasaulis pradeda atrodyti nebe taip aštriai, žmogaus atmintis lyg vandenynas nuskalauja briaunas, palikdama švelnų ir glotnų paviršių, kurį malonu išsitraukti ir kartais paglostyti, todėl beveik viskas, ką prisimename, nėra tiesa, o nauja ir pagerinta jos versija.

Niujorke neturiu laiko rašyti daugiau nei tviterio žinutė ar blogo įrašas, dažniausiai restorano, viešbučio ar renginio apžvalga. Kartais knygos ar parodos. Bet mano paties gyvenimas nereikalauja analizės ir nėra jausmų, kuriuos norėtusi išlieti.

Galvoju apie Londoną lipdamas lauk iš taksi.

Lyja.

Prieš atrakindamas duris pasižiūriu, ar niekas nestovi man už nugaros. Įsipilu dar gėrimo, nors žinau, kad nereikėtų, nes jau daug išgėriau ir ryt skaudės galvą, bet žmonės nėra labai racionalūs. Beveik niekada nėra.

Atsigulu į lovą ir dar ilgai negaliu užmigti, užsitraukiu užuolaidas, kad nematyčiau ryto, kad nieko nematyčiau. Kai galiausiai užmiegu, sapnuoju, kaip pabundu ir mano telefone pilna praleistų skambučių, žinučių ir laiškų – staiga jaučiuosi, lyg kažką praleidau, ir apima begalinis kaltės jausmas.

Rugsėjo pradžioje Džanet iš gimdos išoperuoja cistą ir kartu su lanu lankome ją ligoninėje.

- Mano mama buvo lesbietė, - kažkodėl sako lanas.

- Ir? - valgau beigelį su tepamu sūriu ir avokadu. Pasiūlau kąsnį Džanet.

- Fuckin carbs, - pasišlykštėjusi atsako. Pastebiu, kad ji gerokai papildėjusi, ir lėtai atitraukiu beigelį.

- Na, - nejaukiai nusišypso lanas, - ji mirė nuo gimdos vėžio.

- Baik, - sakau plekšnodamas jam per petį, - niekas čia nemiršta.

- Ir tikrai ne nuo vėžio, - užverčia akis Džanet.

Valgydamas beigelį bandau suprasti, kaip gyvenimas tapo toks nepakenčiamas.

- Norėjau atnešti tau butelį prosecco, bet ligoninė neleido, - pertraukiu tylą.

Ji juokiasi ir akimis keistai perbėga palatą. Nelinksmai. Ištempta veido oda net nusišypsojus neatsipalaiduoja.

- Banderi įsinešti į ligoninę? - paklausia lanas.

- Ne, - prisipažįstu. Bet norėjau. Gerais norais kelias į Detroitą grįstas.

Išėjęs į gatvę pastebiu pirmuosius lapus ant žemės ir pajuntu šaltą vėją.

Užsisagstau megztuką ir einu link metro. Gatvės maudosi rudens saulėje, nusiperku kavos ir prisėdu ant suoliuko, bet tada prisimenu, kad... apsidairau. Aplink nieko nėra. Dar kartą apžvelgiu parkelį, tada nurimęs atsisėdu.

*

Tą savaitę Izabelė išskrenda į Ekvadorą. Paskutinįkart, kai matomės, pasiūlau padėti susikrauti daiktus, ir ji nenorom linkteli.

Išgėręs kavą nueinu pėsčiomis keturiolika kvartalų iki Kenio buto.

Izabelei atidarius duris sustingstu - ji visiškai pasikeitusi, bet nesuprantu, kodėl ir kaip. Ilgai tiriamažiūriu, kol ji ranka parodo užteiti į vidų.

- Aš pasidažiusi, - nenorom paaiškina. Norėčiau klausti, kodėl, bet suprantu visą situacijos kvailumą ir savo begalinį nemandagumą, todėl tiesiog tyliau kaip stuobrys. Ji pasiryškino antakius ir įrėmino akis rudai auksiniais šešėliais ir juodu pieštuku. Subtiliai, tiek, jog iš pradžių nesupratau, kodėl taip pasikeitė veidas.

- Atsiprašau, - pratariau nedrąsiai. Ji įpila vyno ir pasodina ant sofos, šalia tapybos darbų, ir prisėda ant grindų po savimi parietusi kojas, į nedidelius maišelius vyniodama aliejinių dažų tūbeles. Magenta. Kadmio šviesi. Kobalto mėlyna. Siennos ruda.

- Viskas gerai. Aš praktikuojusi, - nusišypso, - vėl iš naujo susidurti akis į akį su pasauliu.

Nesuprasdamas kratau galvą.

- Ar tau kartais žmonės sako, kad atrodai pavargęs?

- Nelabai. Kartais sako, kad atrodau dar neišsiblaivęs, bet dažniausiai tai būna tiesa, taip kad...

- Makiažas yra kaip apsauginė siena, kuri nuslepia visas nemiegotas naktis, baimę, siaubą, ligas ar išbalimą. Ir tada draugės ar antros eilės tetos negali knistis ir klausti: Mieloji, ar tau viskas gerai? Atrodai išsekusi, - ji padeda kruopščiai suvyniotas žalias į dėžę šalimais. - Aš esu išsekusi, bet nenoriu taip atrodyti. Ne prieš visą šeimą.

- Tau tinka auksiniai šešėliai, - sakau stebėdamas, kaip ji imasi vynioti rudų dažų tūbeles. - Kuo galiu padėti?

- Ačiū, - nusišypso. - Visos stilistės sakydavo, kad taip labiausiai išryškėja mano akys. Kenis nekenčia, kai dažausi. Bent jau vienas dalykas į gera, ar ne?

Baigiu savo taurę, Izabelė iškart papildo, ir man truputį liūdna.

- Stasy, man viskas bus gerai.

- Žinau.

- Kaip tu? - paklausia didelės rudos akys.

- Nežinau.

Ji nustoja pakuoti dažus ir pakelia galvą. Atrodo daug labiau susikaupusi ir stipresnė už mane ar Kenį. Galbūt makiažas tikrai veikia.

- Atrodo, kad man vaidenasi, - atsiremiu į sofos atlošą, - arba kažkas mane seka.

- Kuris variantas labiau tikėtinas? - neatrodo nustebusi ir tiesiog paduoda naują butelį vyno.

- O kas, jei man maišosi protas?

- Mums visiems kartais maišosi protas, - tą akimirką ji atrodo tokia rami, atsipalaidavusi ir spindinti, kad pavydžiu jai skrydžio į naują gyvenimą ir pradžios, kur už lango nebus svetimo neišsipildymo garsų ir to jausmo, kad bėgi maratoną, kuriame visi po truputį tave lenkia. To jausmo, kad nuolat nespėji, kad kažkur nebuvai, kažką praradai.

Izabelė rodo senos kolonijinių laikų vilos nuotraukas, kur gyvens su teta ir tapys, padės prižiūrėti tris šunis ir sveiks, o kai jausis geriau, padės tetos verslui.

- Aš neturiu kur grįžti, - sakau ir prisimenu Vilnių su identiškais Lazdynų butais paraleliniuose daugiabučiuose.

- Tau kartais būna labai gaila savęs, ar ne? - sako Izabelė net nežiūrėdama į mane. Akimirką esu tikras, kad man maišosi protas. Ji teisi. Lipnia juosta vynioju jos dėžes ir kaip galima taisyklingesnėmis raidėmis rašau jos naują adresą Ekvadore.

- Maniau, kad tavo senelė iš Argentinos? - staiga prisimenu. - Kodėl tavo teta gyvena Ekvadore?

- Esi kada girdėjęs apie kolonializmą ir globalizmą? - nusijuokia Izabelė ir pirmąkart nuo tada, kai susipažinom, atrodo laiminga.

- Kenis turėtų važiuoti su tavimi, - sakau.

- Kodėl? Jis myli Niujorką.

- Nelabai, - papurtau galvą.

- Stasy, tai nebėra mano problema.

Ji teisi. Baigęs pakuoti dėžes išeinu į gatvę ir nenorėdamas grįžti namo klaidžioju po Manhataną. Prisėdu pirmame pasitaikiusiame bare ir įsijungiu tinderį.

Dar po pusvalandžio prie manęs prisijungia Tania. Ji tiesiog buvo už kelių gatvių, kai susirašėme, ir turbūt panašios nuotaikos.

Taniai gal dvidešimt trys, gal mažiau. Graži, maždaug metro aštuoniasdešimties, šviesiais plaukais ir mėlynomis akimis.

- Pabėgai iš namų? - klausiu, kai ji pasideda kuprinę ir atsisega pilką džemperį.

- Nupirk man pavalgyt, - vienu gurkšniu išgeria mano viską.

Pakviečiu barmeną ir paklausiu, ką jie turi tokiu metu. Beveik nieko. Atsistojame ir nueiname į artimiausią skylę, kur Tania suvalgo du burgerius su bulvytėmis, porciją blynų su mėlynėmis ir šokoladinių ledų.

- Kas tau? - galiausiai paklausiau.

- Whatever, - gūžteli pečiais, ir pagalvoju, kad jai turbūt mažiau gaila savęs nei man.

- Atrodai kaip trash queen.

- Heroin chick, baby, - nusišypso. - Tavo gražus lietpaltis. Vetements?

Linkteliu ir tą akimirką pagalvoju, kad tarp manęs ir Niujorko viskas baigta.

- Nori dulkintis?

Papurtau galvą.

- Tu ką, žaidi už kitą komandą?

Girdžiu, kaip už lango neramiai kvėpuoja miestas.

- Kaip tau tik šimtas pem, - pabando nusišypsoti.

- Eik iš čia, - paduodu jai šimtą dolerių.

- Eik nachui, ožy, - meta banknotą man į veidą ir išeina.

Žmonės aplink atsisuka.

Paskambinu Keniui. Jis filmavimo aikštelėje Harleme, baigs už valandos. Pasiūlo susitikti aukštutiniame Manhatane. Atsiduriu ten per dvidešimt minučių ir, kol laukiu, suvalgau kiaušiniene su šonine. Because I can.

- Važiuojam iš čia, - sako Kenis, ir iš pajuodusių paakių matau, kaip labai jį erzina naujai atrasta Izabelės ramybė ir laimingo gyvenimo Pietų Amerikoje perspektyvos.

- Kur?

- Nežinau. Pietryčių Azija? Turiu draugę, kuri dirba tarptautinės žinių agentūros biure Bankoke.

- Aaa. Maniau, turi omeny, iš šitos skylės.

Pagalvoju, kad neturiu ko prarasti.

- Gerai.